

Popiežius Benediktas XVI**Žinia jaunuoliams XXI Pasaulinės jaunimo dienos (2006 m. balandžio 9 d.) proga***„Tavo žodis – žibintas mano žingsniams ir šviesa mano takui“ (Ps 119, 105)*

Brangūs jaunuoliai!

Su džiaugsmu kreipiuosi į jus, besirengiančius XXI Pasaulinei jaunimo dienai, prisimindamas praturtinusią patirtį, išgyventą praėjusių metų rugpjūčio mėnesį Vokietijoje. Šių metų Diena bus švenčiama įvairiose vietinėse Bažnyčiose ir taps gera proga atgaivinti Kelne įžiebtą entuziazmo liepsną, kurią daugelis iš jūsų parnešėte į savo šeimas, parapijas, organizacijas ir sąjungas. Tai bus tinkamas metas įtraukti savo draugus į dvasinę naujosios kartos kelionę pas Kristų.

Tema, kurią jums siūlau apmąstyti, yra 119 psalmės eilutė: „Tavo žodis – žibintas ir šviesa mano takui“ (105 eil.). Mūsų mylimas Jonas Paulius II taip yra pakomentavęs šiuos psalmės žodžius: „Meldžiantysis šlovina Dievo įstatymą, kurį laiko žibintu savo dažnai tamsiam gyvenimo keliui“ (*Insegnamenti di Giovanni Paolo II, XXIV / 2, 2001, p. 715*). Dievas apsireiškia istorijoje, jis kalba žmonėms, o jo žodis kupinas kuriamosios galios. Iš tiesų, hebrajiška sąvoka „*dabar*“, paprastai verčiama kaip „žodis“, reiškia ir *žodį*, ir *aktą*. Dievas sako, ką daro, ir daro, ką sako. Senajame Testamente jis skelbia Izraelio vaikams ateisiant Mesiją ir būsiant įsteigtą „naują“ sandorą; savo pažadus jis išpildo kūnu tapusiu Žodyje. Tai aiškiai aiškština iškeliamą *Katalikų Bažnyčios katekizme*: „Kristus, žmogumi tapęs Dievo Sūnus, yra vienatinis, tobulas ir nepranokstamas Tėvo Žodis. Jame Jis pasakė viską, ir kito žodžio nebus“ (65). Šventoji Dvasia, vadovavusi išrinktajai tautai įkvėpdama Šventojo Rašto autorius, atveria tikinčiųjų širdis viso, kas jame parašyta, supratimui. Ta pati Dvasia veikia Eucharistijos šventime, kai kunigas, *in persona Christi* tardamas pašventimo žodžius, duoną ir vyną paverčia Kristaus Kūnu ir Krauju, kad jie taptų dvasiniu tikinčiųjų maistu. Kad savo žemiškoje kelionėje pas Tėvą galėtume žengti į priekį, turime maitintis amžinojo gyvenimo žodžiu ir duona – vienas nuo kito neatskiriamais!

Apaštalai girdėjo išganymo žodį ir perdavė jį kaip brangų perlą, saugiai laikomą Bažnyčios brangenybių dėželėje: be Bažnyčios šis perlas gali būti pamestas arba sudaužytas. Brangūs jaunuoliai, mylėkite Dievo žodį ir mylėkite Bažnyčią, kuri, išmokydama jus branginti tai, kas turtinga, leis prisirišti prie tokios didelės vertės lobio. Mylėkite ir sekite paskui Bažnyčią, gavusią iš savo Steigėjo užduotį rodyti žmonėms kelią į tikrąją laimę. Mūsų dienų pasaulyje, kur žmogus dažnai būna pagautas mąstymo srovių, kurios, laikydamos save „laisvomis“, stumia jį į pražūtingas iškrypusių ideologijų klaidas ar iliuzijas, pažinti ir surasti tikrąją laimę nėra lengva. Būtina „išlaisvinti laisvę“ (plg. enciklika *Veritatis splendor*, 86), išsklaidyti tamsą, kurioje žmonija vaikščioja apgraibomis. Jėzus nurodė, kaip tai galima padaryti: „Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikrųjų būsite mano mokiniai; jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus“ (Jn 8, 31–32). Įsikūnijęs Žodis, Tiesos Žodis, daro mus laisvus ir kreipia mūsų laisvę į gėrį. Brangūs jaunuoliai, dažnai apmąstykite Dievo žodį ir leiskite Šventajai Dvasiai tapti jūsų mokytoja. Tada atrasite, kad Dievo mintys kitokios negu žmogaus. Tada kontempliuoti tikrąjį Dievą ir skaityti istorijos įvykius imsite jo akimis, pajusite visą iš tiesos gimstantį džiaugsmą. Gyvenimo kelyje, kuris nėra nei lengvas, nei be žabangų, susidursite su sunkumais bei kančiomis ir kartais jausite pagundą kartu su psalmininku sušukti: „Esi sielvarto baisiai nukamuotas“ (Ps 119, 107). Nepamirškite, kaip ir jis, pridurti: „Viešpatie, atgaivink mane, kaip esi pažadėjęs. <...> Nors mano gyvastis nuolat pavojuje, tavo Įstatymo niekada neužmirštu“ (ten pat, 107. 109). Meilės sklaidinas Dievo artumas per jo žodį yra žibintas, net sunkiausiais momentais išsklaidantis baimės tamsą ir nušviečiantis kelią.

Laiško žydams autorius rašė: „Dievo žodis yra gyvas, veiksmingas, aštresnis už bet kokią dviašmenį kalaviją. Jis prasiskverbia iki sielos ir dvasios atšakos, iki sąnarių ir kaulų smegenų, ir teisia širdies sumanymus bei mintis“ (4, 12). Derėtų rimtai traktuoti raginimą laikyti Dievo žodį „ginklu“, būtinu dvasinėje kovoje; jis yra veiksmingas bei duoda vaisių, jei išmokstame jo klausytis ir po to jam paklusti. *Katalikų Bažnyčios katekizme* aiškinama: „Paklusti (*ob – audire*) laikantis tikėjimo reiškia laisvai nusilenkti išgirstam žodžiui, nes jo tiesą laiduoja Dievas, pati Tiesa“ (144). Tokio klausymosi, kuris yra klusnumas, pavyzdys yra Abraomas; Saliamonas irgi aistringai ieškojo žodyje glūdinčios išminties. Kai Dievas jam tarė: „Prašyk, ko nori, kad tau duočiau“, išmintingasis karalius atsako: „Suteik savo tarnui imlią širdį“ (1 Kar 3, 5. 9). Norint turėti „imlią širdį“ būtina mokytis širdį klausyti. To pasiekama nepaliaujamai apmąstant Dievo žodį ir pasiliekančiam jame išsaknijusiam išipareigojimu vis geriau jį pažinti.

Brangūs jaunuoliai, raginu jus susipažinti su Biblija, turėti ją po ranka, kad ji jums būtų kaip kompasas, rodantis kokia kryptimi eiti. Skaitydami ją išmoksitė pažinti Kristų. Šventasis Jeronimas yra pastebėjęs: „Nepažinti Raštų reiškia nepažinti Kristaus“ (PL 24; plg. *Dei Verbum*, 25). Patikima priemonė Dievo žodžiui studijuoti bei jo skoniui pajusti yra *lectio divina*, tikra *dvasinė kelionė* etapais. Nuo *lectio*, kai skaitomas ir pakartotinai perskaitomas koks nors Šventojo Rašto tekstas suvokiant pagrindinius elementus, pereinama prie *meditatio*, kuri yra savotiškas vidinio stabtelėjimo metas, kai siela atsigręžia į Dievą, stengdamasi suprasti tai, ką jo žodis šiandien sako mūsų konkrečaus gyvenimo atžvilgiu. Po to eina *oratio*, leidžianti mums tiesiogiai kalbėtis su Dievu, ir galiausiai *contemplatio*, padedanti mums išlaikyti savo širdį imlią Kristaus buvimui čia ir dabar – Kristaus, kuris yra tarsi žiburys, šviečiantis „tamsioje vietoje, kol išauš diena ir jūsų širdyse užtekės aušrinė“ (2 Pt 1, 19). Žodžio skaitymas, studijavimas ir apmąstymas turėtų akinti laikytis gyvenimo, atitinkančio Kristų ir jo mokymą.

Šventasis Jokūbas mus ragina: „Būkite žodžio vykdytojai, o ne vien klausytojai, apgaudinėjantys patys save. Jei kas tėra žodžio klausytojas, o ne vykdytojas, tai jis panašus į žmogų, kuris stebi savo gimtąjį veidą veidrodyje. Pasižiūrėjo ir nuėjo, ir bematant užmirš, koks buvo. Bet kas geriau išsižiūri į tobuląjį laisvės įstatymą ir jo laikosi, kas tampa nebe užuomarsa klausytojas, o darbo vykdytojas, tas bus palaimintas už savo darbą“ (1, 22–25). Kas klausosi Dievo žodžio ir visada juo vadovaujasi, savo egzistenciją statydina ant tvirtų pamatų. „Kas klauso šitų mano žodžių ir juos vykdo, panašus į išmintingą žmogų, pasistačiusį namą ant uolos“ (Mt 7, 24) – tas namas nesugrius pakilus audrai.

Statydinti savo gyvenimą ant Kristaus džiugiai priimant jo žodį ir praktikoje taikant jo mokymą – štai, trečiojo tūkstantmečio jaunuoliai, jūsų programa! Būtina nauja karta apaštalu, išsiskynusių Kristaus žodyje, gebančių atsilipti į mūsų laikų iššūkius ir pasirengusių visur skleisti Evangeliją. To jūsų prašo Viešpats, to imtis akina Bažnyčia, to iš jūsų – net pats to nežinodamas – laukia pasaulis! O kai Jėzus kviečia, nebijokite jam atsakyti dosniai, ypač jei jis siūlo jums sekti juo pašvęstajame arba kunigiškajame gyvenime. Nebijokite; pasitikėkite juo ir nenusivilsite!

Brangūs bičiuliai, šia XXI Pasauline jaunimo diena, kurią švęsime artimiausią balandžio 9-ąją, Verbų sekmadienį, pradedame dvasinę kelionę į pasaulinį jaunimo susitikimą, įvyksiantį 2008 m. liepos mėnesį Sidnėjuje. Šiam didžiam susibūrimui rengsimės drauge nuosekliais etapais apmąstydami temą *Šventoji Dvasia ir misija*. Šiais metais mūsų dėmesys kryps į Šventąją Dvasią, *tiesos Dvasią*, kuri mums apreiškia Kristų, kūnu tapusį Žodį, atverdamą kiekvieno širdį išganymo Žodžiui, vedančiam į Tiesos pilnatvę. Kitais, 2007, metais apmąstysime Jono evangelijos eilutę: „*Kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą*“ (13, 34) bei stengsime giliau suvokti, kad Šventoji Dvasia yra *meilės Dvasia*, liejanti į mus dieviškąją gailestingąją meilę ir daranti mus jautrius mūsų brolių materialinėms bei dvasinėms reikmėms. Taip galiausiai pasieksime 2008 m. pasaulinį susitikimą, kurio tema bus: „Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos galybės ir tapsite mano liudytojais“ (Apd 1, 8).

Brangūs jaunuoliai, nuo dabar, Dievo žodžio nuolatinio klausymosi aplinkoje, šaukitės Šventosios Dvasios, *galybės ir liudijimo Dvasios*, kad ji padarytų jus gebančius be baimės skelbti Evangeliją ligi žemės pakraščių. Tebūna Marija, kartu su apaštalais aukštutiniame kambaryje laukusi Sekminių, jūsų motina ir vadovė. Tegu ji jus išmoko įsileisti į save Dievo žodį, jį branginti ir svarstyti savo širdyje (plg. Lk 1, 19) taip, kaip tą darė visą savo gyvenimą. Tepadrąsina ji jus ištarti „taip“ Viešpačiui gyvenant „tikėjimo klusnumu“. Tepadeda ji jums tvirtai laikytis tikėjimo, nuolatos puoselėti viltį, ištvėringai vykdyti gailestingąją meilę, visuomet būti nuolankiems Dievo žodžiui. Lydžiu jus savo malda ir iš visos širdies jus laiminu.

Vatikanas, 2006 m. vasario 22 d., Apaštalo šv. Petro Sosto šventė

BENEDICTUS PP. XVI

.....

Sveikiname Jus su Pasaulio jaunimo diena (PJD)! Daugiau apie PJD ieškokite internete KATALIKAI.LT

Kviečiame apsilankyti ir katalikiškuose forumuose jaunimui JAUNIEMS.LCN.LT; interneto dienraštyje BERNARDINAI.LT